

ESMUC

GENER 2006
NÚMERO 2

ESCOLA
SUPERIOR
DE MÚSICA DE
CATALUNYA

Escola Superior de Música de Catalunya

Paul Badura-Skoda

*Lliçó magistral
a l'Escola*

*La presència musical
catalana a Rússia*

NOTICIARI

L'ESMUC, seu de la segona edició de la jornada La enseñanza de música a debate, organitzada per la FEEM

El debat sobre la LOE, les diferències existents entre els conservatoris professionals i superiors, la vinculació entre la música i l'ensenyament general, etc. Aquests són alguns dels aspectes tractats en el marc de la segona jornada titulada *La enseñanza de música a debate*, que va tenir lloc a l'ESMUC el passat 10 de novembre de 2005. Organitzada per la Federación Estatal de Centros de Enseñanzas Musicales (FEEM) en col·laboració amb el Ministerio de Educación y Ciencia, la trobada va servir per presentar noves propostes a incloure en l'actual Projecte de llei presentat a Madrid; propostes dirigides a esmenar possibles disfuncions detectades en tots els nivells de l'ensenyament musical: ensenyament general, formació professional i artística específica i també centres i professorat vinculat a la docència musical. Va destacar la forta representació de les comunitats autònomes presents en la jornada: Andalusia, Aragó, Balears, Canàries i Navarra; i també Astúries, Cantàbria, Castella-La Manxa, Castella i Lleó, La Rioja, Madrid, Múrcia, País Basc i València, les quals si bé no van assistir directament a la trobada, sí que van analitzar les conclusions resultants del debat. En aquest sentit, i en paraules de la presidenta de la FEEM, María Pilar Gracia, aquesta segona jornada va servir com a «instrument per facilitar la trobada entre els diversos sectors de l'educació musical». La trobada, estructurada en dues parts, va dedicar el matí a analitzar la visió dels ensenyaments de la

música des del punt de vista territorial. Va iniciar el debat el subdirector general d'Ensenyaments Artístics i coordinador general de l'ESMUC, Josep Roda, el qual va glossar breument la situació a Catalunya, exposant algunes xifres en relació amb el nombre d'escoles i conservatoris. Roda també va esbossar les directrius principals endegades des del Departament d'Educació en matèries artístiques i, en especial, musicals. També van resultar especialment rellevants les intervencions de la presidenta d'EMIPAC, Elisabeth Abelló, com també de Mireia Datzira, del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Ja a la tarda, el debat es va centrar entorn de les exposicions realitzades pel subdirector general d'Ordenació Acadèmica, Juan López, i el subdirector de Personal Docent i Investigador, Álvaro Zaldívar. Aquest últim, en la seva ponència, va expressar que la LOE és una llei que avança respecte de les anteriors. «En molt poc temps, només quinze anys, la música ha aconseguit estar present de manera explícita en una llei, fet que ha permès moltes millores, com la separació entre conservatoris professionals i superiors iniciada l'any 1994», va puntualitzar Zaldívar. Amb tot, els organitzadors del debat van considerar d'interès no només el fòrum establert, sinó també la participació creixent en el debat realitzat a l'ESMUC. És per això que, un cop finalitzada la jornada, la presidenta de la FEEM ja en va anunciar una tercera edició.

L'Escola participa per primera vegada en la Fira Mediterrània d'Espectacles d'Arrel Tradicional de Manresa

L'ESMUC, a través dels membres del Departament de Música Tradicional, encapçalats pel seu cap, Josep Moliner, va participar activament en la vuitena edició de la Fira Mediterrània d'Espectacles d'Arrel Tradicional, que se celebra cada any el primer cap de setmana de novembre a Manresa (Bages). La mostra, organitzada pel Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, esdevé un punt de trobada ineludible entre programadors i públic vinculat a l'àmbit de la música tradicional. Per primera vegada, l'ESMUC va ser present a la Fira amb l'organització d'un estand informatiu on s'oferia material relacionat amb l'Escola i, especialment, amb les titulacions vinculades al Departament de Música Tradicional. En aquest sentit, la Fira va servir per donar a conèixer una de les darreres novetats d'aquest departament de l'ES-

MUC: el reconeixement oficial dels estudis de fiscorn, gralla, cornamusa i acordió diatònic. Josep Moliner va valorar molt positivament aquest fet: «Feia tres anys que la proposta

era damunt la taula i finalment s'ha desbloquejat. Aquest reconeixement significarà que, a partir del curs vinent, es podran cursar aquestes quatre noves especialitats a l'ESMUC com a primer instrument, com ja es feia amb el flabiol, la tenora i el tible des de 1992». «És un pas -afegeix- perquè potser, algun dia, puguem tenir un intèrpret de gralla o de fiscorn omplint el Palau com a solista o, per què no?, arribar a sales d'arreu del món». La Fira Mediterrània va presentar un total de vuitanta-tres espectacles i prop de cent trenta actuacions, entre les quals van destacar tant les estrenes absolutes com les múltiples coproduccions. El concert inaugural de la mostra va tenir lloc al Teatre Conservatori de Manresa i va consistir en una doble actuació de la cantant grega Savina Yannatou i el cantant valencià Miquel Gil.

Paul Badura-Skoda imparteix una classe magistral a l'Escola

El prestigiós pianista Paul Badura-Skoda va impartir una classe magistral el 18 de novembre passat, a la tarda, a l'Aula de Cor de l'ESMUC. Aquesta invitació, promoguda pel Departament de Música Antiga de l'Escola, es va emmarcar en el programa d'activitats que va propiciar la visita de Badura-Skoda a Catalunya i que es va traduir en la presentació de l'enregistrament discogràfic *Miniatures. W. A. Mozart* (Ed. Bellaterra Música, volum número 6), com també en l'execució d'un concert en el marc del Festival de Música Antiga de Mataró (Maresme).

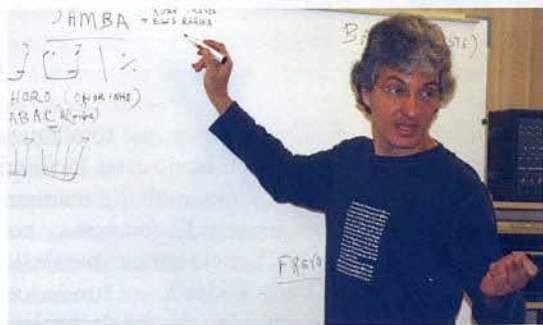
Badura-Skoda, de setanta-quatre anys d'edat, és avui un dels màxims exponents dels grans intèrprets de piano immediatament posteriors a la Segona Guerra Mundial i un dels pocs que continuen en actiu. La seva trajectòria personal inclou una aproximació constant a l'idioma pianístic des de diversos vessants multidisciplinaris relacionats amb la música, com l'edició musical, la pedagogia, la direcció i la musicologia, aquesta última centrada de manera molt especial en l'aspecte organològic. Resulta destacable el fet que fa aproximadament un any Badura-Skoda va llegar a una ciutat austríaca la seva importantíssima col·lecció de pianos de totes les èpoques, que inclou exemplars de referència tant constructiva com històrica. De tota la col·lecció, cal remarcar especialment l'últim piano que va ser propietat de Beethoven.

La classe magistral realitzada a l'ESMUC va estar oberta a tot el públic, fet que va afavorir un ple absolut de la sala. Tres estudiants de l'Escola van executar diversos fragments d'obres de Mozart i Haydn amb un piano modern i amb un *pianoforte* facsímil d'un exemplar de final del

segle XVIII. Allunyat dels plantejaments únicament intel·lectualitzants, Badura-Skoda va fer en el decurs de tres hores una autèntica exhibició didàctica. L'intèrpret, que va mostrar un domini únic del repertori emmarcat en el classicisme, va fer aportacions interessants relacionades amb aspectes com el fraseig, l'ornamentació i els recursos tècnics i estilístics propis d'aquest repertori, i alhora va il·lustrar la sessió alternant la mateixa execució pianística amb les explicacions orals. El seu discurs també va incidir en les estratègies necessàries per a la correcta comunicació de l'intèrpret, aspecte que considera que ha d'incorporar qualsevol executant que vulgui transmetre adequadament la informació i emoció necessàries en un determinat marc contextual. Cal preguntar-se, doncs, si l'exuberant energia que Badura-Skoda encara desprèn és donada precisament per aquesta voluntat comunicativa. La seva lliçó va fascinar el nombrós públic assistent.

El brasiler Rogerio Botter Maio, convidat a l'ESMUC

iniciativa del Departament de Jazz i Música Moderna de l'ESMUC, i en especial mitjançant la cantant i professora de l'Escola Carme Canela, el prestigiós baixista, compositor i arranjador brasiler Rogerio Botter Maio va impartir una classe magistral per als alumnes de Jazz i Música Moderna de l'ESMUC el 25 de novembre passat. Paquito d'Rivera, Lionel Hampton, Claudio Roditi, Manfredo Fest, Leny Andrade i Hendrik Meurkens són només alguns dels artistes amb qui ha col·laborat Botter Maio, el qual es va centrar a explicar diversos ritmes propis de la seva terra. Va començar exposant algunes de les característiques principals de la *samba*, el *choro*, el *frevo*, la *bossa-nova*, així com dels ritmes provinents del nord-est del Brasil, com el *baião*, l'*afoxé* o *ijexá*, el *maracatu* i el *xote*. Paral·lelament, va exemplificar ca-

dascun d'aquests ritmes amb l'audició dels millors intèrprets de cada gènere. La classe magistral, que va durar tot el dia, es va iniciar amb la pràctica, al matí, dels instruments de percussió -*agogó*, *tamborim* i *shakers*-, així com de diversos patrons de *choro* i de *baião*. Ja a la tarda, Botter Maio es va centrar en la realització d'un combo amb els estudiants de l'ESMUC per posar en pràctica tot el que havia explicat durant el matí. El prestigiós artista brasiler va elogiar el bon nivell d'execució dels alumnes, i va considerar especialment interessant de remarcar com la música brasilera ha influenciat el *jazz*.

Premis

Les estudiants de l'ESMUC Ona Cardona i Joana Altadill, ambdues intèrprets de clarinet, han estat les guanyadores de dues de les quatre places de clarinet convocades per la JONDE (Joven Orquesta Nacional de España). Cardona i Altadill són alumnes del professor Josep Fuster.

D'altra banda, el professor de piano jazz de l'ESMUC, Francesc Capella, ha estat guardonat amb el tercer premi al Concurs d'Obres Tete Montoliu, que convoca la Societat General d'Autors i Editors (SGAE). El jurat va premiar la composició de Capella titulada *Petite Machine*.

De Catalunya a Rússia

Noves aportacions a l'estudi de la presència musical de Catalunya a Rússia per mitjà de documents guardats en diversos arxius de Moscou i Sant Petersburg¹.

per RAFAEL SALINAS

(Ph. D.)

Aquest article recull la descripció d'alguns documents sobre compositors i intèrprets catalans, trobats en arxius i biblioteques de Sant Petersburg i Moscou durant la meua estada en aquest país, entre 1993 i 1999. Són testimoniatges que ens parlen d'una relació fluïda i constant entre músics catalans i russos, per mitjà de col·laboracions, concerts o intercanvi d'obres. Seguidament n'exposaré una selecció, juntament amb unes conclusions que, si bé reflecteixen un punt de vista personal, pretenen ser una invitació a la reflexió del lector.

Espanya ha estat des de sempre un punt de referència atractiu per a la resta d'Europa, una imatge embolcallada en un difús halo de misteri, llegenda i color pintoresc, que els viatgers europeus van contribuir a difondre a través dels seus escrits posteriors. Aquesta visió va enterbolir una concepció més precisa de les diferents entitats que componien la península. En el cas dels pelegrins russos, això queda palès de manera unànime en els testimonis que es conserven. El viatge de Mikhaïl Glinka va servir, per exemple, d'inspiració i documentació no només per a la seva activitat creadora, sinó per a la resta de compositors que van rebre apunts de melodies, ritmes, així com consells sobre el que era o no era «espanyol». Igualment, cal destacar el llibre del metge Vassili Petróvitx Botkin, *Pisma ob Ispanii (Cartes sobre Espanya)*, publicat inicialment en francès el 1916, en el qual es descriuen les impressions coloristes produïdes pel viatge que el va dur des d'Irun fins a Cadis. Aquesta situació va provocar que, posteriorment, hispanòfils de la categoria de M. Druskin mantinguessin un eco de concepció generalista en els seus textos.

Anton Rubinstein, el 1890, mentre revisava les obres del Conservatori de Sant Petersburg, que va fundar el 1862

Un dels documents més interessants que es conserven en relació amb aquest concepte és el número monogràfic de la *Revista Musical Russa* (núm. 3, 18 de novembre de 1915), dedicat a compositors espanyols. Escrit pel crític i musicòleg Michel-Dmitri Calvocoressi, dedica una atenció especial als músics catalans.

A FINAL DEL
SEGLE XIX COMENÇÀ
UNA RELACIÓ
FLUÏDA I CONSTANT
ENTRE MÚSICS
RUSSOS I CATALANS.

És fàcil suposar que tota aquesta informació li havia estat facilitada per Ricard Viñes, amb qui mantenia una gran amistat. El compositor considerat en l'article com a «més rellevant» és Felip Pedrell, «el fundador de la nova escola», de qui s'enumeren i comenten diverses creacions, com el juvenil *Stabat Mater* a tres veus, la marxa *Fête* de 1872 per a orquestra, *Le dernier des Abencerages op. 4* (1874), *Quasimodo* (1875), *Le Tasse à Ferrare* (1878), *Cléopâtre* (1878) o *Mazepa* (1878), amb elogis especials a «les seves obres cabdals» *Les Pyrénées* (1890-1891),² *La Celestina* (1902) i *Le Comte d'Arnaud* (1904). El següent autor esmentat és Isaac Albéniz, de qui es recorda haver estat deixeble de Louis Brassin (que fou professor del Conservatori de Sant Petersburg des de 1878 fins a la se-

va mort) i de Franz Liszt, a més d'esmentar la seva amistat amb Anton Rubinstein.³ Al marge de referències a diverses de les seves creacions operístiques, Calvocoressi qualifica *Iberia* com «una de les grans obres per a piano que s'han escrit fins al moment». Enric Granados és un altre dels autors catalans que rep un tracte especial, i se'n destaquen les *12 Tondilles en estilo antiguo*, sobre textos de F. Periquet i les *Goyescas* per a piano. Igualment són esmentats, juntament amb les seves obres, Enric Morera (*L'Atlantide*, *Les Trois Tambours*, *Bruniselda*, *Emporium*) –de qui destaca el caràcter dramàtic i una certa influència de Wagner–, Louis Millet (*Catalanesca*), «fundador de l'Orfeo Català i excel·lent musicòleg», Antoni Nicolau (*Le Triomphe de Venus*, *El Rapto*), «la música del qual posseeix gran riquesa lírica» i Joan Manén (*Nuova Catalonia*, *Concierto para violín*, *Concerto Grosso* «Inventus»), «violonista excepcional i creador actiu».

La veritat és que la informació que hi havia a Rússia sobre la producció de compositors catalans era prou considerable. Al Museu Estatal de Cultura Musical Glinka es conserva una carta d'Albéniz dirigida a l'editor rus Mitrofan Petróvitx Beliàiev, que s'havia interessat per la seva obra. En aquesta carta, Albéniz respon que hi adjunta algunes de les seves obres, entre les quals «una òpera a punt de ser estrenada al Teatre Liceu».⁴ En aquest procés de difusió, hi va exercir un paper determinant el genial pianista lleidatà Ricard Viñes, que va estrenar moltes obres de compositors russos i mantenia una amistat particular amb M. Balàkirev, A. Borodín i S. Liapunov.⁵ Tots tres li van dedicar obres i hi van mantenir una correspondència fluïda, part de la qual es conserva a la secció de manuscrits de la Biblioteca Nacional, a Sant Petersburg. En els arxius del Fons Liapunov podem trobar molt material epistolari que reflecteix des de l'enviament de partitures de compositors catalans i espanyols fins a mostres d'amistat, com el condol per la mort de la mare de Viñes, el 1907. En una carta dirigida a Balàkirev el 27 de juliol de 1905, Viñes escriu: «com que sé que vostè s'estima Espanya em per-

EL CRÍTIC RUS
GRIGORI TIMOFÉEV
AFAVORÍ EL
CONEIXEMENT
D'AUTORS
CATALANS.

meto enviar-li diverses composicions dels meus paisans amb l'esperança que li agradin». Balàkirev agraeix l'enviament, li promet tocar-les i donar-les a conèixer, ja que «tenen un gran interès i estan plenes de color i caràcter nacional».⁶

Una altra persona que contribuï a gran mesura a propagar l'obra d'autors catalans va ser el crític Grigori Nikoláevitx Timoféev, que va organitzar concerts incloent-hi música espanyola i va redactar l'entrada *Albéniz* per al *Diccionari enciclopèdic Brokhaus* de 1910. Aquest mateix any Timoféev es posa en contacte amb Felip Pedrell i li demana obres de compositors espanyols per incloure-les en els seus concerts. Pedrell li envia diverses partitures i una carta adjunta en la qual pot llegir-se: «En la meua terra, no es valora prou l'obra dels compositors nacionals. Per això, quan les nostres obres s'interpreten a l'estranger és necessari que se sàpiga. Escriuré, per tant, en el periòdic *La Vanguardia* sobre el seu concert, perquè els lectors coneguin l'interès que la nostra música desperta entre el públic rus. Agraeixo de cor les seves paraules d'elogi, que m'han

commogut profundament.»⁷

Molts altres concerts van mostrar aquest interès del públic rus a què es referia Pedrell i van servir per divulgar les creacions de músics espanyols i, especialment, catalans. Caldria destacar-ne dos: el celebrat el 26 de gener de 1907 –en el qual la jove pianista Irina Venguérova va interpretar les ja estrenades recentment *El Albaicín* i *Triana*– i les col·laboracions el 1912 entre Pau Casals i Aleksandr Ílitx Ziloti, en les quals el legendari pianista rus incloïa la versió de concert que havia publicat aquell mateix any sobre *Triana* d'Albéniz.

Si analitzem la partitura, resulta interessant comprovar com Ziloti no canvia elements essencials de l'obra original: en manté la factura i l'estructura, tot ratificant-ne la bona construcció i l'essència altament pianística, que la fan difícilment adaptable o millorable. Sí que n'escurça l'extensió i en suprimeix compassos (del 89 passa, aprofitant la similitud del discurs, al 122), cosa que dona a la versió un caràcter més proper al format de bis que pròpiament al de concert. Cal destacar, no obstant això, algun canvi en les indicacions dinàmiques, en l'articulació i en la factura –ja sigui perquè se n'han eliminat notes, ja sigui perquè se n'hi han afegit o canviat per trobar, en aquest cas, fórmules que facilitin certs passatges de la partitura d'Albéniz. Com a exemple citaré els compassos 58 i següents, on Ziloti evita els acords de semicorxera a la mà dreta i reforça amb notes pedal les primeres notes dels arpegis de l'esquerra, els acords, tant de les veus superiors com de les inferiors (vegeu la partitura).

És interessant, també, comprovar com després de la Revolució d'Octubre la música d'Albéniz és l'única que es va seguir interpretant amb una certa assiduitat. Grans pianistes que el van incloure en el seu repertori foren Nathan Perelmann, Heinrich Neuhaus, Emil Gilels o Jacob Flier.⁸ També va abordar la seva música, curiosament, la singular orquestra coneguda com a Persimfans,⁹ que va interpretar el 19 de novembre de 1928 la *Rapsodia española* en la versió per a piano i orquestra elaborada per G. Enescu –actuant com a solista el pianista francès Yves Nat. En relació amb aquest programa, la revista que editava el col·lectiu Persimfans va escriure: «El programa del concert d'avui inclou obres de Grieg, Ravel i Albéniz –compositors de tres nacionalitats i cultures diferents. Dos d'ells, Grieg i Albéniz poden considerar-se els fundadors de les escoles nacionals respectives: el primer, de la noruega; el segon, de l'espanyola. Davant de les enormes diferències individuals d'aquests compositors i de les seves comeses històriques, entre ells hi ha una unió intrínseca, un origen comú, que s'entén per la influència que hi ha en la seva música de la música popular.»¹⁰

A la difusió de la música d'Albéniz i Granados a Rússia, també hi van contribuir els intèrprets espanyols. Els casos més importants sobre els quals es guarda documentació (programes, ressenyes de concerts) són els del guitarrista Andrés Segovia (que va viatjar a Rússia els anys 1926, 1927 i 1936) i el pianista valencià José Iturbi (que va fer-hi gires el 1927 i el 1966). D'aquest últim, la crítica va dir: «Iturbi pot ser considerat com el millor exponent de la tradició pianística espanyola i, en particular, com un dels millors intèrprets de la música d'Albéniz.»¹¹

No resulta menys rellevant l'interès editor que hi va haver a Rússia per les obres d'Albéniz. El 1961 es publica per primera vegada *Iberia*, seguint el costum soviètic de readaptar edicions estrangeres i fer-les passar com a pròpies. El 1963 i el 1969 es publiquen, respectivament, recopilacions de peces del compositor català amb el títol de *Peces escollides d'Albéniz núm. 1 i 2*. Aquestes edicions van afavorir un acostament a la

ЗАЛЪ ДВОРЯНСКАГО СОБРАНИЯ.

По Четвергамъ 22-го и 29-го Ноября 1912 г.

ДВА КОНЦЕРТА
П. КАЗАЛЬСА и А. ЗИЛОТИ.

Программа 22-го Ноября:

1. а) «Zigeunerweisen» Таузма.
 б) Аданте съ вариациями (ред. Таузма) Шуберта.
2. Adagio et allegro для виолончели . . Бокерини.
3. а) 3 этюда (7, 26, 13) Шопена.
 б) Прелюдия (Des-dur) Шопена.
 в) Фантазия Шопена.
4. Stücke im Volkstone (для виолончели) Шумана.
5. а) Совета фантазия, соч. 19 А. Скрябина.
 б) Этюдъ F-dur А. Лядова.
 в) Прелюдия № 10, соч. 32 С. Рахманинов.
 д) «Триана» (конц. обработка А. Зилоти) Альбениса.
6. а) Elégie }
 б) Sicilienne (для виолончели) Форэ.
 в) Papillon }

Начало въ 8¼ час. вечера.

Programa d'un concert en el qual es mostra la col·laboració entre Casals i Ziloti, així com la inclusió de la versió de concert de Triana

seva obra i van generar arranjaments per a diversos instruments, tot contribuint a popularitzar més el gruix de les seves creacions: versions per a viola de *Granada, Còrdova, Sevilla* o *Preludi fetes* per V. V. Borisovski, arranjaments per a balalaica a càrrec del virtuós Boris Troianovski o per a guitarra pel llegendari professor A. Ivanov-Kramskoi són només una petita mostra de la posició important que van ocupar sempre les creacions d'Albéniz en el repertori dels intèrprets russos.

LA MÚSICA D'AL-
BÉNIZ I
GRANADOS
VA SER
MOLT DIFOSA.

Més enllà de la curiositat o l'interès que puguin despertar les dades exposades aquí, crec que en podem destacar, a tall de conclusió, dos aspectes essencials: d'una banda, els documents que es conserven en diversos arxius russos sobre músics catalans ens donen una idea de la intensa activitat creadora d'aquests autors, el seu ímpetu difusor i la seva qualitat, reconeguda internacionalment llavors, malgrat que avui, en alguns casos, hagi quedat a l'ombra. D'altra banda, aquests documents ens parlen de les bones relacions que des de sempre van mantenir Rússia i Catalunya, de simpatia i estima mútues, que es van materialitzar en el reconeixement i, en ocasions, l'intercanvi del seu patrimoni cultural. Tot això ens anima a esperar que aquestes relacions continuïn vives i actives, i contribuint d'aquesta manera a un reforçament dels llaços que les uneixen.

gener 2006

Concert del professorat de l'Escola
Concert de Harry Sparnaay, clarinet baix
 Dia 17, 19 h / Aula d'orquestra
 Programa: Wayne Siegel, Joji Yuasa,
 Andrés Lewin-Richter i Roderik de Man.

Concert d'estudiants de l'Escola
Concert de flauta travessera
 Dia 23, 14 h / Aula 111
 A càrrec d'Ophélie Derieux, flauta travessera,
 i Nozomi Isoe, piano.

Musicologia / Conferència
Les primeres schubertiades
 Dia 9, de 16.30 a 18 h / Aula 351
 Les trobades festives, musicals i literàries de Schubert i els seus cenacles als albors del romanticisme musical: els músics, els poetes, els amics.
 A càrrec de Miquel Alsina, professor de didàctica de l'expressió musical a la Universitat de Girona i coordinador de la Schubertiada de Vilabertran.

Música Clàssica i Contemporània
Relació de la improvisació amb les altres arts (dansa)
 Dia 9, de 16 a 18 h / Aula 111
 Dies 10 i 12, de 16 a 20 h / Aula 111
 A càrrec de Rosa Muñoz.

Música Clàssica i Contemporània / Concert
Concert del Conjunt XXI
 Dia 23, 19,30 h / Aula d'orquestra
 Obres dels estudiants de composició Roger Costa i Marc López.
 Direcció: Armando Merino.

Activitats

Música Tradicional / Concert
Concert d'estudiants de flabiol, tible i tenora
 Dia 17, d'11.30 a 13.30 h / Aula 111

Música Tradicional / Concert
Compositors de l'ESMUC amb la Cobla
 Dia 18, 18.30 h / Aula d'orquestra
 Diverses visions de la cobla d'estudiants i professors de l'Escola.
 Estudiants: Marc Timón i Ivan Joanals.
 Professors: Salvador Brotons, Marcel Casellas, Agustí Charles (estrena), Eduard Resina (estrena).
 Director: Jordi Figaró.

Música Tradicional / Taller
Taller de música oriental
 Dies 23, 24, 25 i 26, de 18.30 a 21.15 / Aula 350
 A càrrec de Dimitri Psonis.

Música Antiga / Concert
Concert de l'orquestra de música antiga: Haydn, Mozart i Rossini
 Dia 13, 20.30 h / Aula d'orquestra
 Direcció de Lorenzo Coppola.

Música Antiga / Concert
Charpentier i la seva època
 Dia 27, de 19 a 21 h / Aula d'orquestra
 Dia: 29, de 18 a 20.30 h / Conservatori Municipal de Barcelona. C/ Bruc, 116, Barcelona. Entrada lliure.

Programa
 G. CARISSIMI. Fragments de *Jephte*.
 H. PURCELL. Fragments de *King Arthur*.
 M. A. CHARPENTIER. *Messe de minuit*.

Interpretat pel cor i l'orquestra del Departament de Música Antiga de l'Escola. Solistes: Jaime Arroyo, Neus Calaf, Magdalena Padilla, Xavier Sabata i Juan Sancho. Direcció: Albert Romaní.
 Amb la col·laboració del Cor Infantil de l'Escola Municipal de Música Can Ponsic, dirigida per Ester Bonal.

Per consultar totes les activitats: <www.esmuc.net>

ESCOLA
 SUPERIOR
 DE MÚSICA DE
 CATALUNYA

Padilla, 155 - Edifici L'Auditori
 08013 Barcelona
 Tel.: (+34) 933 523 011
 Fax: (+34) 933 497 108
 A/e: info@esmuc.net
 Internet: <www.esmuc.net>